

NENECHÁM TĚ ODEJÍT!

V noci za okny řádila bouřka. Hromobití dunělo mezi stromy. Blesky světelným šípem projížděly pokoj. Elenka byla neklidná a pořád se převalovala. Jednou na levou, hned pak na pravou stranu. Po každé ráně hromu leknutím zatajila dech. A najednou bylo ticho. Noc zahalila pokoj tmou a Elenka konečně tvrdě usnula.

Když se ráno probudila, na jejím stolku svítily oranžovou barvou tři velké pomeranče.

„To byla určitě Aša,“ brblala lítostivě. „Zaspala jsem a teď na ni budu zase dlouho čekat!“

Vyskočila z postele a běžela se podívat na chodbu, jestli tam svou oblíbenou lékařku ještě zastihne. Bylo krátce před vizitou a chodba byla prázdná.

Možná je v sesterně, pomyslela si dívka v růžové noční košili a zamířila tam. Za pootevřenými dveřmi bylo slyšet tlumené hlasy lékaře a sestřiček. Radili se před vizitou.

„Výsledky zase nic moc,“ uslyšela ve chvíli, kdy už chtěla odejít. „Ten kluk je záhada. Budeme se muset poradit o další léčbě.“

„Když on je pořád naštvaný. A taky nedůvěřivý. Ale když k němu přijde Elenka, má radost a je jako vyměněný,“ řekla sestřička Lada.

„Elenka s ním nemůže být pořád,“ namítl lékař. „Zatím ještě nevíme, proč jeho léčba není úspěšná. Problém může být i v tom, že nevěří ve své uzdravení,“ dodal váhavě.

„A co říká psycholog? Vždyť k němu chodí každý týden,“ ozvalo se ze stojící skupinky.

„To je pravda. Bohužel ještě nenašli společnou řeč. Kluk je přesvědčený, že umře, a nikdo mu to nevymluví.“

To, co Elenka za dveřmi slyšela, jí bohatě stačilo. Proběhla chodbou do svého pokoje a tam hbitě hupsla do postele. V hlavě pořád slyšela:

„...nevěří ve své uzdravení, je přesvědčený, že umře.“

Přitom si vzpomněla na poslední návštěvu u Aleše. Vykládal jí to samé! Zhrozila se. On tomu skutečně věří. Jestli se něco nestane, umře! Musí rychle něco udělat. Jenže co by to mělo být, aby uvěřil, že se uzdraví?

Zavřela oči a usilovně přemýšlela. Napadlo ji, že by mu mohla slíbit nějaký úžasný výlet. Třeba na Měsíc. Vede tam mezi hvězdami jedna cesta. Mohli by ji hledat spolu. Ne, to není ono. Musí vymyslet něco lepšího.

Jenže čím víc přemýšlela, jak Aleše zachránit, tím méně jí toho napadalo. Den se mezitím přechýlil k večeru a jí bylo do breku. Nevymyslela vůbec nic.

„Nebul!“ promlouvala k sobě přísně. „Třeba ještě na něco přijdeš. Zítřka tě určitě něco napadne!“

Noc se vplížila do nemocnice a uspala všechny děti. Tedy skoro všechny, až na Elenku a Aleše.

Zrzavá dívenka se dlouho převalovala na posteli, než usnula. Měla krátký a velice živý sen. Přišla za ní babička a tentokrát byla moc vážná.

„Jdi za ním. Hned teď!“ nařídila jí a zmizela.

Elenka se probudila. Seděla rozespale na posteli a přemýšlela, za kým má tak rychle jít. Najednou pochopila, a jako když do ní strelí, vyběhla z pokoje. Potichu otevřela dveře na druhém konci chodby a vešla do pokoje.

Okny zrovna svítil dovnitř veliký žlutý měsíc.

„Spíš?“ zašeptala.

Aleš se vyhrabal z deky a posadil se.

„Já už to tady nevydržím,“ povzdychl si. „Ta nemoc mě stejně dostane!“

„Nevzdávej to!“ řekla Elenka prosebně. „Sestřička říkala, že udělají všechno, aby ses uzdravil.“

„Já vím, oni se moc snaží, ale já jsem tak unavený, že mi je jedno, co se mnou bude.“

„To neříkej!“ okřikla ho přísně.

Aleš se jí překvapeně podíval do očí.

„Proč ne?“

„Protože jsi ještě nikdy nebyl na Měsíci. Najdeme cestu mezi hvězdami a poletíme tam,“ navrhla mu rychle.

„Já nechci letět na Měsíc,“ řekl lhostejně.

„Tak poletíme na severní pól. Nebo na jižní. Četla jsem o nich včera v jedné knížce.“

Aleš odmítavě zavrtěl hlavou.

„Sedneme si na velbloudy a poputujeme Afrikou,“ pokračovala jako o závod.

„Já už nechci nikam putovat. Půjdu jen k mostu a brzy přeju na druhou stranu.“

„Co to povídáš!“ zhrozila se Elenka. „Ještě nemůžeš umřít.“ Chlapec se na ni přísně podíval.

„A proč ne?“ namítl zarputile.

„Vždyť jsi ještě neviděl modré labutě.“

Aleš se zarazil. Elenka také. Moc se divila tomu, co teď tady vykládá.

„Modré labutě?“ řekl nedůvěřivě. „Labutě jsou přece vždycky bílé.“

„Ale já mluvím o modrých. Hned jsem si myslela, že jsi je neviděl.“

„Neviděl,“ přiznal, „a jsou opravdové?“

„Jako ty a já.“

„Lžeš!“ namítl. „Nikdy jsem o takových neslyšel.“

„Věř mi. Modré labutě jsou nádherné. A jsou veliké. Větší než ty.“

„Že sis je právě vymyslela?“ zeptal se podezřívavě.

„Nevymyslela,“ zalhala. „Copak by mě něco takového mohlo jen tak z ničeho nic napadnout?“

Aleš pokýval hlavou.

„Asi ne. Mě by to taky nenapadlo.“

„Tak už mi neskákej do řeči a radši poslouvej.“

Chlapec si lehl a přikryl se dekou až po bradu.

„Poslouchám,“ řekl smířeně.

Elenka se k němu posadila.

„Jsou hory, kde není zima,“ začala zvolna vyprávět.

„Na horách je vždycky zima,“ opravil ji.

„Tyhle hory jsou jiné. Jsou celé zelené, jen na vrcholku mají čepici ze sněhu.“

„Kde je sních, je i zima,“ protestoval tiše.

„Nepřerušuj mě!“ napomenula ho přísně. „Hory, o kterých mluvím, jsou jiné. Sních tu není studený. Nebo je? Celou jsi mě popletl. Vlastně někdy to je sních a někdy jen krém. Ale o tom teď mluvit nechci. Povím ti to jindy.“

Aleš jí se zájmem naslouchal.

„Pod zelenými horami je obrovské jezero s bílou vodou.“

„Bílé jezero? Takové není. Vymýšlíš si,“

„Nevymýšlím,“ zamračila se. „Je skutečně bílé.“

„Tak v něm není voda, ale mlíko.“

Ťukla si na čelo.

„Kde by se tam vzalo. Je v něm voda. Bílá voda, na které plují modré labutě!“

Aleš hodil na strop zasněžený pohled. Pak zavřel oči a chvílku soustředěně mlčel.

„Já už to jezero taky vidím,“ zašeptal. „Je pod zelenými horami a máš pravdu, je skutečně bílé. A vidím i modré labutě. To je krása,“ dodal okouzleně.

„A všude je plno slunce,“ pokračovalo děvčátko. „Svítil tam pořád.“

Aleš zvedl hlavu a zpytavě se na Elenku podíval.

„Jak to víš? Tys tam už byla?“

„Nebyla,“ přiznala. „Ale moc bych se tam chtěla podívat.“

Tohle říkat neměla, protože nastalo dlouhé bezradné ticho.

Co teď? běželo jí hlavou. Co mám ještě říct, aby mi uvěřil? Už jí ale nenapadlo vůbec nic. V té chvíli tmou cosi zašumělo a několikrát zapleskalo.

„Co to je?“ podivila se Elenka.

„Netuším,“ šeptl Aleš.

To cosi znovu zapleskalo, tentokrát přímo nad nimi. Zvedli

hlavu a s úžasem spatřili velikou tmavou labuť. Pomalu se k nim snášela, zatímco na ni oba zírali s otevřenou pusou.

Labuť dosedla, načechrala zářivě modré peří a ladným pohybem k nim otočila hlavu. Její černé bystré oči pohlédly na překvapené děti.

Elenka se rychle vzpamatovala.

„Puť, puť,“ zašeptala a natáhla k ní ruku.

„To přece není slepice!“ napomenul ji Aleš. Pomalu slezl z postele a zesláblým krokem se vydal k labuti.

Ta se k němu klátivě rozběhla a zobákem ho podepřela. Poklekl k ní a tvář zabořil do hebkého modrého peří. Jediným ladným pohybem labuť rozevřela křídla a nabídla mu místo na svých zádech.

„Pojď,“ jakoby říkala, „a lehni si.“

Poslechl jako očarovaný.

„I ty pojď,“ ukázala na Elenku.

Děvčátko se vděčně usmálo a lehlo si vedle Aleše. Oba teď s napětím čekali, co bude dál.

Dvě velká modrá křídla se mohutně rozkmitala a labuť se vznese. Nad nimi kupodivu nebyl žádný strop, jen rozlehlá noční obloha s tisíci hvězdami.

Děti se uchváceně dívaly vzhůru.

„Také vidíš hvězdy?“ zeptala se Elenka a vzala Aleše za ruku. Neodtáhl se.

„Jsou jako plamínky,“ řekl zasněně a jemně stiskl její prsty.

Leželi klidně jeden vedle druhého a dlouho se okouzleně dívali na zlaté plamínky zářící z modrého sametu noci.

„Myslel jsem, že brzy umřu,“ zašeptal chlapec. „Místo toho letím na labuti a vidím hvězdy. Je to skutečné?“ zapochyboval a oči se mu zavřely únavou.

„Tentokrát ano!“ odpověděla Elenka, ale usínající Aleš už její slova neslyšel. Po chvíli i ona zavřela oči a spánek jí ochotně a bez váhání otevřel svou náruč.